

PARAULA I VIDA

Pasqua, la «festa de les festes»

La resurrecció de Jesús és l'esdeveniment central de la història de la salvació. La creu i la mort de Jesucrist el portaren a la seva resurrecció. Per això, la Pasqua és la primera i principal de totes les festes cristianes de l'any.

Tota la Quaresma és un camí cap a la Pasqua, de la qual Benet XVI diu que és «la festa més joiosa i solemne de tot l'any litúrgic». El *Catecisme de l'Església Catòlica* abunda en aquesta valoració quan diu que la Pasqua no és simplement una festa entre altres: és la «festa de les festes», «la solemnitat de les solemnitats», així com l'Eucaristia és el sagrament dels sagraments. Sant Atanasi l'anomena «el Gran Diumenge», com la Setmana Santa és anomenada a l'Orient la «Gran Setmana».

Crist ressuscitat és el vencedor del pecat i de la mort. (Cartell del Centre de Pastoral Litúrgica, Barcelona)

A partir del Tridu Pasqual, com de la seva font de llum, el temps nou de la Resurrecció omple tot l'any litúrgic amb la seva claror. El misteri de la Resurrecció, en el qual el Crist ha vençut la mort, penetra el nostre temps vell amb la seva energia poderosa fins que tot li sigui sotmès.

Que Crist ha ressuscitat significa que existeix la força que pot crear justícia i que de fet crea justícia. Aquest és el sentit de l'expressió «aquest és el dia en què ha obrat el Senyor». És a dir, com diu Benet XVI, «Déu Pare ha fet justícia a l'amor immolat del seu Fill fins a la Creu. Per això, el missatge de la Resurrecció no és tan sols un himne a Déu, sinó també un himne al poder del seu amor, i per això un himne a l'home, a la terra i a la matèria. Tot és salvat. Déu no deixa que cap part de la seva creació caigui silenciosament en el pretèrit». Per això, la resurrecció dels morts forma part del contingut de la fe cristiana. La Pasqua ens diu que el projecte de Déu per a una nova humanitat ja està iniciat i està en gestació, i que es complirà. Hem estat salvats: *in spe salvi*, «en esperança hem estat salvats», que és el títol de la segona encíclica de Benet XVI.

Si aquesta és la centralitat de la festa de Pasqua en tota l'espiritualitat cristiana i en l'any litúrgic, seria molt desitjable que tots els cristians celebréssim aquesta festa el mateix dia.

Al Concili de Nicea (de l'any 325) totes les Esglésies es posaren d'acord perquè la Pasqua cristiana fos celebrada el diumenge següent a la lluna plena (14 del mes de Nissan) després de l'equinocci de primavera. La reforma del calendari a Occident —el calendari anomenat *gregorià* pel nom del Papa Gregori XIII— introduí un desfasament d'uns quants dies amb el calendari oriental. I aquesta és la raó de la diferència en la data de la celebració. Tanmateix, les Esglésies occidentals i orientals busquen actualment un acord a fi d'arribar una altra vegada a celebrar el mateix dia la Resurrecció del Senyor.

Davant la Pasqua d'aquest any de gràcia de 2011, malgrat tants sofriments com veiem en la nostra societat, sobretot a causa de la greu i persistent crisi econòmica i les amenaces a la pau entre els pobles, els cristians, amb humilitat però també amb plena confiança en Déu, som invitats a donar raó de la nostra esperança, que no és altra que el missatge de la Resurrecció del Crist. Els nostres germans, els cristians d'Orient, el dia de Pasqua se saluden amb aquestes paraules: «Crist ha ressuscitat! Veritablement ha ressuscitat!»

Desitjo per a tots una santa i joiosa Pasqua de Resurrecció!

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Presentació de la Bíblia popular

El Petit Palau de la Música acollí, el passat 30 de març, l'acte de presentació de la nova Bíblia popular. Es tracta de la coneguda com Bíblia Catalana Interconfessional (BCI), en una edició popular d'un sol volum, amb la col·laboració de sis entitats especialitzades en edicions bíbliques: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Happy Books-La Formiga d'Or, Centre de Pastoral Litúrgica, Editorial Claret, Societat Bíblica i Associació Bíblica de Catalunya. Se n'ha fet un tiratge de 30.000 exemplars i es ven al preu reduït de 9,95 euros. Il·lustrada per Perico Pastor, amb introduccions d'Armand Puig, Agustí Borrell i Rafael Argullol. Com mostra la foto, el cardenal de Barcelona i diverses personalitats de la societat catalana varen participar en aquest acte, presentat per Josep Cuní, posant en relleu la importància de la Bíblia en la nostra cultura i la necessitat que sigui més coneguda i llegida.

GLOSSA

Encomanem-los al Senyor

Si entre vosaltres hi ha algú que està malalt, que faci cridar els qui presideixen la comunitat perquè l'ungeixin amb oli en nom del Senyor i preguin per ell. Aquesta pregària, feta amb fe, salvarà el malalt: el Senyor el posarà bo i li perdonarà els pecats que hagi comès» (*Jm 5,14-15*). Aquest era el fonament de la trobada: celebració de l'eucaristia, administració de la unció dels malalts a les persones de la comunitat cristiana que ho havien demanat. Malalts de diverses malalties: algunes d'irreversibles, d'altres cròniques o pendents d'intervenció quirúrgica; també les limitacions pròpies d'una edat avançada. La diversitat d'edats és un altre tret característic del grup, encara que predominen les persones grans. L'ambient de la celebració litúrgica i comunitària és de recolliment serè, de fe confiada. La unció i la pregària, els signes visibles. La comunitat creient encomana al Senyor, que patí i morí per tothom, totes i cadascuna de les persones que reben el sagrament perquè pateixen malaltia o vellesa. El sagrament uneix el seu patiment al de la passió de Crist, al de la seva mort en la creu, perquè els alleugi i els salvi.

En aquestes situacions —malaltia, afebliment per l'edat, abans d'una operació important, edat avançada...— les persones comprovem els nostres lí-

mits, la nostra petitesa, la nostra finitud. És un bon moment per resistir la temptació de l'angoixa i la desesperació, per no caure en la deixadesa humana i espiritual ni qüestionar a Déu els seus designis. És un bon moment per recordar amb fe que, quan tot falla —la intel·ligència, la memòria, les forces, la voluntat...— Déu no ens falla mai i té sempre per a nosaltres una última paraula; paraula de gràcia, de bondat i de consol. Així, la imposició de les mans, la pregària sobre els malalts, la unció amb l'oli beneït que fa el sacerdot celebrant són l'acolliment de l'Església i el signe de la proximitat del Regne, si és voluntat de Déu. L'acció de l'Esperit aportarà pau i conhort en la malaltia i en la vellesa i, si és el cas, prepararà per a la trobada definitiva amb el Pare. «Pel camí prediqueu dient: "El Regne del cel és a prop". Cureu malalts, ressusciteu morts, purifiqueu leprosos, traieu dimonis; de franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc» (*Mt 10,7-9*).

En acabar la celebració litúrgica, ho celebraren amb un petit refrigeri, convidant a tots els qui els havien acompanyat. Per compartir fraternalment la joia per la gràcia rebuda: unir-se a la passió del Crist per participar, des del dolor i la limitació personal, en la seva acció salvadora.

Enric Puig Jofra, SJ

Pasqua

Quin bell clar de lluna
tota aquesta nit!
L'aire immòbil, com de plata,
encanta el jardí florit.

En l'aire cristal·lí crida
una veu de joia vera.
La nit de Pasqua florida
és una nit de cantera.

Al matí sortia
tot adelerat
per dir l'alegria
que la nit m'ha dat;
al peu de la porta
he vist un fil d'or:
«Alegria de Pasqua!»
m'ha dit el cor. (Joan Maragall)

DIUMENGE DE PASQUA DE LA RESURRECCIÓ DEL SENYOR

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34a.37-43)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Nazaret. Ja sabeu com Déu el consagrà unguint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà per tot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el resuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»

▶ Salm responsorial (117)

R. *Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

La dreta del Senyor fa proeses, / la dreta del Senyor em glorifica. / No moriré, viuré encara, / per contar les proeses del Senyor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colossos (Col 3,1-4)

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,1-9)

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tret de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat». Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrera d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc.

Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 10,34a.37-43)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Conocéis lo que sucedió en el país de los judíos, cuando Juan predicaba el bautismo, aunque la cosa empezó en Galilea.

Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.

Nosotros somos testigos de todo lo que hizo en Judea y en Jerusalén. Lo mataron colgándolo de un madero. Pero Dios lo resucitó al tercer día y nos lo hizo ver, no a todo el pueblo, sino a los testigos que él había designado: a nosotros, que hemos comido y bebido con él después de su resurrección.

Nos encargó predicar al pueblo, dando solemne testimonio de que Dios lo ha nombrado juez de vivos y muertos. El testimonio de los profetas es unánime: que los que creen en él reciben, por su nombre, el perdón de los pecados.»

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Este es el día en que actuó el Señor: sea nuestra alegría y nuestro gozo.*

Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. / Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. R.

La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa. / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente.

Crist resuscitat. Pintura d'El Greco, Museu del Prado (Madrid)

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Colosenses (Col 3,1-4)

Hermanos: Ya que habéis resucitado con Cristo, buscad los bienes de allá arriba, donde está Cristo, sentado a la derecha de Dios; aspirad a los bienes de arriba, no a los de la tierra.

Porque habéis muerto, y vuestra vida está con Cristo escondida en Dios. Cuando aparezca Cristo, vida nuestra, entonces también vosotros apareceréis, juntamente con él, en la gloria.

▶ Lectura del evangelio según san Juan (Jn 20,1-9)

El primer día de la semana, María Magdalena fue al sepulcro al amanecer, cuando aún estaba oscuro, y vio la losa quitada del sepulcro. Echó a correr y fue donde estaba Simón Pedro y el otro discípulo, a quien tanto quería Jesús, y les dijo: «Se han llevado del sepulcro al Señor y no sabemos dónde lo han puesto.» Salieron Pedro y el otro discípulo camino del sepulcro. Los dos corrían juntos, pero el otro discípulo corría más que Pedro; se adelantó y llegó primero al sepulcro; y, asomándose, vio las vendas en el suelo; pero no entró. Llegó también Simón Pedro detrás de él y entró en el sepulcro: vio las vendas en el suelo y el sudario con que le habían cubierto la cabeza, no por el suelo con las vendas, sino enrollado en un sitio aparte. Entonces entró también el otro discípulo, el que había llegado primero al sepulcro; vio y creyó. Pues hasta entonces no habían entendido la Escritura: que él había de resucitar de entre los muertos.

COMENTARI

Creure en la vida

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: pròpia): Ac 2,14.22-23 / Sl 15 / Mt 28,8-15
- **dimarts**: Ac 2,36-41 / Sl 32 / Jn 20,11-18
- **dimercres**: Ac 3,1-10 / Sl 104 / Lc 24,13-35
- **dijous**: Ac 3,11-26 / Sl 8 / Lc 24,35-48
- **divendres**: Ac 4,1-12 / Sl 117 / Jn 21,2-14
- **dissabte**: Ac 4,13-21 / Sl 117 / Mc 16,9-15
- **diumenge** vinent, II de Pasqua (lit. hores: 2a setm.): Ac 52,42-47 / Sl 117 / 1Pe 1,3-9 / Jn 20,19-31.

La vida és una meravella, i a vegades ens la mirem de tal manera que sembla que no tingui sentit. Cada dia surt el sol, i ens queixem pels núvols que de tant en tant el tapen una mica. Tenim mil motius per somriure, i fem un posat trist. Estem vius, i ens queixem per un petit dolor o una lleu malaltia. Per què ens fixem més en la foscor que en la llum? Per què estem sempre a punt per veure i exagerar el cantó fosc de la realitat?

Els seguidors de Jesús tenien motius reals per estar tristos i decebuts. Havien posat tota la confiança en ell, ho havien deixat tot per seguir-lo, i al final havia mort en una creu, condemnat com un malfactor. Tot s'havia aca-

bat. Doncs no, resulta que també ells veien el cantó fosc i no eren capaços d'adonar-se del fet tan extraordinari que s'havia produït. L'experiència dramàtica de la mort els havia fet oblidar les paraules d'esperança que Jesús els havia anat dient. La seva fe havia trontollat, no era prou sòlida.

Van haver d'anar descobrint els signes i les evidències. El cos de Jesús no era en el sepulcre. Les dones deien que se'ls havia aparegut. Finalment, ells mateixos el van contemplar vivent. Els va costar acceptar que havia ressuscitat. Però quan en van estar convençuts, ells també van començar una vida nova, van mirar-ho tot amb uns altres ulls. I van dedicar-se

a anunciar a tothom que la gran notícia s'havia produït: la vida havia vençut, Déu no ha permès que el sepulcre sigui el destí de Jesús.

Avui l'anunci de Pasqua continua ressonant per tot el món. I continuarà fent-ho mentre hi hagi persones disposades a creure, a esperar i a estimar. El cantó positiu existeix, i és molt més gran i més fort que qualsevol foscor. La llum i la vida duraran per sempre.

En la resurrecció de Jesús s'ha demostrat que l'amor és més fort que la mort, i a partir d'ara no hi ha lloc per al desànim, només queden l'alegria i l'esperança.

PERSONATGES DE LA BÍBLIA

1. Abraham: Un arameu errant

Gairebé la meitat de la població mundial es pot considerar hereva d'un pastor que fa més de 3.500 anys recorria les terres del Pròxim Orient cercant un indret on establir-se. Abraham representa aquella humanitat que evoluciona i opta per un estil de vida sedentari que li permeti d'acumular els beneficis del seu treball sense necessitat de carregar-los anant d'un lloc a un altre.

Tanmateix, els que han continuat al llarg dels segles vivint sota la provisionalitat del viatge que mai arriba al seu destí definitiu reivindiquen la paternitat d'aquest arameu errant de l'Antic Testament. Jueus, cristians i musulmans, sedentaris i nòmades, són, en certa mesura, descendents d'aquest personatge, l'existència del qual està marcada per una nova fe. Només cal fixar-se en les vegades que el seu nom és citat en els llibres sagrats de les tres grans religions monoteïstes: 180 vegades en l'Antic Testament, 73 en el Nou Testament i 69 en

l'Alcorà. El mapa actual de les creences mundials es pot dividir entre les religions abrahàmiques i les no abrahàmiques.

Els fets que viu Abram —o millor dit, Abraham— tenen una importància cabdal. Ell és el nostre pare en la fe perquè sap descobrir el valor transcendent de la realitat quotidiana. En resum, Abraham, havent sortit d'Ur amb la seva família, com a nòmada, com a emigrant que es dirigeix a Canaan, pren consciència del sentit sagrat del viatge. I assumeix explícitament com una vocació sortir de casa seva i dirigir-se a la Terra Promesa.

Hom pot veure l'existència, amb totes les seves contradiccions, com un fet irremeiable, com un accident o com un producte de l'atzar. En canvi, seguint el mestratge d'Abraham podem assumir la vida, la realitat, l'existència com una vocació, com una crida que se'ns fa i a la qual hem de respondre des de la nostra llibertat.

Josep Otón

(*Històries i personatges*. Ed. Claret, Barcelona 2009)

RELIGIÓ I COMUNICACIÓ

Sobre la televisió

Ales tres estructures d'acollida clàssiques —la família, la ciutat, la religió— creiem que cal afegir-hi una quarta: els mitjans de comunicació i, d'una manera molt especial, la televisió. Si interpretem correctament el moment present, creiem que es pot afirmar que la televisió s'ha apoderat de moltes de les funcions de transmissió que abans portaven a terme les tres estructures d'acollida que hem citat.

D'alguna manera la televisió ha posat en qüestió no sols la funció de pares, educadors, líders culturals, polítics i sacerdots, sinó també els continguts que habitualment transmetien, evidentment en funció de les possibilitats i els límits de cada cultura concreta, la família, l'escola, les entitats culturals i esportives, els polítics i les Esglésies.

És innegable, com s'ha posat en relleu molt sovint, que la televisió posseeix un enorme potencial educatiu, cultural i socialitzador. El que resulta preocupant és el fet que hagi envaït i colonitzat —sovint, cal remarcar-ho, amb l'aquiescència de pares, mestres i polítics— camps que mai no haurien de ser de la seva incumbència i competència.

La confiança que en altre temps inspirava la recepció de les transmissions fetes per pares, mestres i sacerdots, ara se sol posar en la màquina televisiva que, amb comportaments obscens, i en molts casos pornogràfics, tracta la vida íntima de les persones com una simple qüestió publicitària i de mercat. Per això creiem que el *rentat de cervell* i l'*addicció*, sobretot de les generacions més joves però no exclusivament d'aquestes, són el *modus operandi* que empren els muntatges televisius per domesticar i segrestar els esperits i els cossos dels seus adeptes.

Creiem que l'antidot més eficaç per combatre aquesta situació consisteix en la recuperació de la *confiança* en les *estructures d'acollida* per part dels nostres contemporanis. No és gens fàcil de recuperar la confiança un cop s'ha perdut, però, certament, tampoc no és una missió impossible. Sens dubte, el *testimoniatge* ens ofereix la possibilitat, especialment des d'una perspectiva religiosa, de tornar a establir vincles basats en la confiança, la compassió i l'amistat per tal que les estructures d'acollida tornin a estar capacitades per comunicar aquells criteris que són fonamentals per a tota existència humana.

Lluís Duch

(*Religió i comunicació*, Fragmenta Editorial)

SANTORAL

24. ✠ Diumenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); Conversió de sant Agustí; sant Gregori d'Elvira, bisbe; santa Maria-Eufràsia Pelletier, rel., fund. Congregació del Bon Pastor; sant Benet Menni, prev., fund. Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor (HSCJ); sants Cerasi i Febadi, bisbes.

25. Dilluns. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Ania, bisbe; santa Calixta, mr.

26. Dimarts. Sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i doctor de l'Església, venerat a Lleó; Mare de Déu del Bon Consell; sant Clet I o Anacleto, papa i mr.; sant Marcel·lí, papa i mr.; sant Pascasi, bisbe; sant Rafael Arnaiz Baron, trapenc.

27. Dimecres. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947); sant Toribi de Mogrovejo, bisbe; Sta. Zita, vg., de Lucca (s. XIII), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, prev. de Barbastre.

28. Dijous. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. Marista i mr. a Oceania; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.; santa Valèria, mare de família mr.; beat Luquesi, terciari franciscà.

29. Divendres. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominicana, doctora de l'Església i copatrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. Dissabte. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.

EDUCAR

Un padre es alguien que marca límites

Una de las sentencias de Confucio (551-479 a.C.) dice así: «Educar bien a un hijo consiste en dejarle que pase un poco de hambre y un poco de frío». El lector o lectora conve-

drá conmigo en que en tiempos pretéritos se había abusado largamente del patriarcado y que la reacción contraria era de esperar, pero quizá nos hemos pasado de la raya, ¿o no? «Se ha querido tirar todo a la basura; los abusos del patriarcado, junto al padre de la célula familiar y en nombre de un ideal democrático lo ha dejado desprovisto del más mínimo apoyo social», apostilla el pediatra psicoanalista francés Aldo Naouri, autor del exitoso libro *Educar a nuestros hijos. Una tarea urgente*, que preconiza la necesidad de retornar a la autoridad y a una cierta *mano dura*, que —escribe— «consiste en concienciarse y saber que el niño también tiene que sufrir en la vida y que no se le puede dejar simplemente al libre albedrío de sus propios impulsos. El niño es un individuo muy sensible a todo aquello que constituye su propio placer, es un ser profundamente egoísta y, por lo tanto, lo único que persigue es volverse bulímico de gusto, y si se le deja que vaya por ese camino se convertirá en un dictador».

Y ya que cito a un colega francés, también debo citar al actual presidente de Francia, Nicolas Sarkozy, quien poco después de acceder a su alto cargo tuvo la sensatez de enviar una carta a todos los maestros de su país (32 páginas que llegaron a 850.000 docentes) para explicar su anhelo de «refundar la enseñanza nacional» (septiembre de 2007). Esta singular misiva decía, entre otras cosas: «No se educa a un niño dejándole creer que todo está permitido, que tiene todos los derechos y ningún deber. Es preciso enseñarle una jerarquía de valores». Y también pidió «que se vuelva a tratar de usted a los maestros y que los alumnos se pongan en pie cuando ellos entren en clase». No caigamos en autoritarismos trasnochados, pero no abdicamos de nuestro papel de adultos responsables.

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península. *Hem d'educar*, Ed. Columna)

ENTREVISTA

MERCÈ ASUNCIÓN

Un projecte alegre

L'editorial salesiana Edebé presenta, amb vista al proper curs escolar, un nou projecte global per a l'àrea de religió. Es tracta d'una proposta que, per primer cop, inclou totes les etapes educatives —infantil, primària i secundària— per tal de col·laborar en la formació integral de l'alumne. El projecte, que inclou material per a l'alumne i per al professor —llibres, quaderns, làmines, murals, una memòria USB, quaderns per a les famílies i continguts digitals per a les aules TIC— ha estat elaborat per un equip de treball que ha comptat amb la col·laboració de nombrosos membres de la família salesiana. La Mercè Asunción és la responsable del projecte de religió d'Edebé, que qualifica d'«alegre, com ho és la festa de la Resurrecció que celebrem avui».

Què destacaries d'aquest nou projecte global de religió?

Que els eixos en què es basa el projecte són els mateixos per a tots els cursos d'infantil, primària i secundària, adaptant-los a l'evolució madurativa dels alumnes. Hem tingut en compte, a l'hora d'elaborar el projecte, la necessitat que tenen alumnes i professors de poder fer de la classe de religió un punt de trobada en què els mestres acompanyen els alumnes a descobrir i valorar el fet religiós en la seva riquesa cultural i espiritual.

Quines són les línies bàsiques del projecte?

El projecte està estructurat en quatre claus, estretament interrelacionades: el llenguatge simbòlic i artístic, que és una manera d'accedir a la dimensió espiritual, i el coneixement del fet religiós cristià, que fonamenta el compromís envers el proïsme. Els noms del projecte, les paraules hebrees *Tobih* —El Senyor és el meu Déu—, per a infantil i primària, i *Ithiel* —El Senyor és amb mi—, per a secundària, volen representar l'esperit d'aquesta proposta educativa.

Cap a on va la formació religiosa de l'alumne?

Va cap a un descobriment personal i cap al diàleg interdisciplinari, més que no pas cap a una simple acumulació de continguts conceptuals curriculars. Ha de variar força perquè els nostres alumnes viuen en una societat en canvi constant i immersa en el món digital; per això, el nostre projecte dona resposta a la nova realitat de les aules.

Òscar Bardaji i Martín

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Trobada del Grup Hineni. Per a joves entre 18 i 28 anys que volen discernir què els demana Déu en la seva vida, l'1 de maig (17.30-20.30 h), dirigida per Ramon Novella, sobre «Matrimoni, solteria, celibat, virginitat», a Balmesiana (c/ Duran i Bas, 7-9), prèvia inscripció després d'una entrevista. Inscripció: O.E.P., <http://www.obraejercicios.org/> (dl. a dv., 10-13 h).

Pquia. de Sant Pau del Camp (c/ Sant Pau, 101). El 26 d'abril, acte d'homenatge al comte Guifré II de Barcelona. Conferència (19 h) del Dr. Antoni Pladevall: «Sant Pau del Camp, un petit monestir de llarga història». A continuació concert de cants medievals.

Fiesta de la Divina Misericòrdia. Diversos actes en la parroquia de San Agustín (pl. St. Agustí): 1 de mayo, missa solemne (18 h) presidida por Mons. Sebastià Taltavull. Confesiones (13-18 h). Este día se gana una indulgencia plenaria. Adoradores de la Divina Misericòrdia, tel./fax: 934 261 622.

40 hores d'adoració del Santíssim Sagrament. Primers tornos: dia 28 d'abril, Església del Santíssim Sagrament (c/ Aragó, 268), missa solemne (18 h) i exposició del Santíssim. Del 30 abril al 2 maig, religioses adoratrius d'Horta (c/ Salses, 12). Dies 2, 3 i 4 maig, Oratori de Sant Felip Neri de Gràcia (c/ Sol, 8). Dies 5 i 6 maig, Pquia. Sant Jordi (viaducte de Vallcarca, 7).

Lliga espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. Conferència de Bernabé Dalmau, OSB, sobre l'Eucaristia: «Estructura de la celebració». Dia 29 d'abril (19 h), al c/ Duran i Bas, bxos. 2a.

Ass. per l'altre cor cremat de Barcelona-Ajut al 4t Món. Concert de la Banda de Música Col·legi P. Manyanet, dir. Ximo Tarín, el dia 30 d'abril (21 h), a la Pquia. Sant Ramon de Penyafort (Rbla. Catalunya, 115). Aportació solidària: 6 euros.

GRANDESA DE LA SAGRADA FAMÍLIA

Iniciem avui una sèrie d'articles breus del Dr. Armand Puig i Tàrrach, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, extractats del seu llibre *La Sagrada Família segons Gaudí. Agraïm a l'autor i a l'Editorial Pòrtic (Grup 62) la seva amabilitat amb la nostra publicació.*

L'ànima d'un místic

Feia temps que sentia la necessitat interior d'atansar-me a l'univers d'Antoni Gaudí (1852-1926). No sabia què hi trobaria. Després de passejar-me mentalment per la Sagrada Família moltes vegades i d'haver cercat d'escatir un pensament expressat en pedra, he pogut descobrir la grandesa de la síntesi gaudiniana.

Però allò que m'ha corprès més ha estat besllumar l'ànima d'un místic. He pogut escoltar el llenguatge de les pedres i de l'art, de la llum i de la forma, una arquitectura traspasada per la bellesa del misteri cristià. La Sagrada Família emociona, eleva, desvetlla la pregària, comunica una sacralitat semblant a la de l'Horeb o Sinaí, la muntanya de Déu. I alhora és un àmbit d'humanitat, d'afecte concret que fa comprendre la grandesa de l'Encarnació del Fill de Déu.

En certs moments m'he sentit arrossegat per una obra singular que agermana passat, present i futur. En altres moments he admirat la precisió del detall, la qualitat de l'evocació, la força del símbol, el caràcter intemporal d'una construcció que pretén ser la Nova Jerusalem —i ho aconsegueix! Gaudí no és un fabricant de sensacions, sinó un creador de la natura i de l'home; un creient que cisella en pedra l'Evangelí. No hi pot haver res de sobrer o de feixuc en una edificació que s'eleva cap al cel i que, com una mare, obre els braços a tothom. Veure la Sagrada Família és sentir l'Església i sentir amb l'Església, aquesta mare que, com santa Maria, es nodreix de la paraula del Fill de Déu.

Què empeny tantes persones a conèixer l'obra d'un místic cristià, quan moltes d'aquestes persones semblen religiosament indiferents i moltes d'altres ni tan sols són cristianes? Aquest interès per la Sagrada Família, ¿no deu ser signe d'una demanda d'espiritualitat i de coses autèntiques?

Armand Puig i Tàrrach

La Sagrada Família segons Gaudí, Edicions Pòrtic (Grup 62)

Claus de lectura de les notícies del mes. Amb Luis Sols i Òscar Romero. Dimarts 26 (19.30 h) a Cristianisme i Justícia (c/ Roger de Llúria, 13).

Amics del pare Pio de Pietrelcina. Dilluns 25 d'abril (19 h missa) a la Pquia. de la Concepció (c/ Llúria 70, tel. 934 576 552).

Grups d'Oració i Amistat. Dia 30 d'abril (17 h), recés de Pasqua. Dir. Mn. Carrió, a la Capella Llar Verge de Gràcia (c/ Carolines 16 - Bcn). Obert a tothom.

BREUS

La Fundació Formació i Treball. El dia 17 de març, el cardenal arquebisbe i el

president de la Generalitat, Artur Mas, van presidir la inauguració de la nova seu de la Fundació Formació i Treball, una obra promoguda per Càritas Diocesana que treballa ajudant les persones que necessiten un procés d'inserció laboral. La nova seu és al barri de la Mina, en el terme de Sant Adrià de Besòs. També van assistir a l'acte l'alcalde de Sant Adrià i el president de la Fundació, Manuel Ribas Montobbio.

Eucaristia a favor de la vida. La presidí el cardenal Martínez Sistach, el passat 27 de març, a la basílica de la Sagrada Família, amb la presència de moltes famílies amb els seus fills. Ha estat el primer any que se celebrava amb caràcter internacional la Jornada Pro Vida, que l'Església catòlica celebrarà cada any el 25 de març, festa de l'Anunciació del Senyor.

CURSETS

Seminari «El llenguatge dels místics: Antoine Chevrier i Cristina Kaufmann» pels professors José Baena i Teresa Guardans. Dies: 28 d'abril, 5, 12, 19 i 26 de maig i 2 de juny (19.30 a 21.15 h). A Cristianisme i Justícia (c/ Roger de Llúria, 13), tel. 933 172 338, c/e: info@fespinal.com.

EXERCICIS I RECESSOS

Curso matrimonial (Talleres de Oración y Vida - P. Larrañaga). Sábado 30 de abril (18-20 h) en la c/ Encarnación 62. Info.: 934 586 678, Loly y Carlos.

PELEGRINATGES

Pelegrinatge a Montserrat de les Hospitalitats de Lourdes catalanes. Dissabte 14 de maig. Cal inscripció prèvia del 26 d'abril al 6 de maig, al c/ Consell de Cent 224, telèfon 934 874 009.

Propers pelegrinatges al Santuari de Torreciudad. Diumenge 1 maig: III Romeria Familiar. Diumenge 8 maig: XI Trobada dels pobles d'Amèrica. Informació i reserves: Fernando Barrachina, tel. 687 554 451; Carmen Vidal, tel. 661 223 061; Amanda de Mir, tel. 932 122 143.

PALABRA Y VIDA

Pascua, la «fiesta de las fiestas»

La resurrecció de Jesús es el acontecimiento central de la historia de la salvación. La cruz y la muerte de Jesucristo le llevaron a su resurrección. Por ello, la Pascua es la primera y principal de todas las fiestas cristianas del año.

La Cuaresma entera es un camino hacia la Pascua, de la que Benedicto XVI dice que es «la fiesta más gozosa y solemne de todo el año litúrgico». El *Catecismo de la Iglesia Católica* abunda en esta valoración cuando dice que la Pascua no es simplemente una fiesta entre otras: es la «fiesta de las fiestas», «la solemnidad de las solemnidades», así como la Eucaristía es el sacramento de los sacramentos. San Atanasio la llama «el Gran Domingo», como la Semana Santa es llamada en Oriente la «Gran Semana».

A partir del Triduo Pascual, como de su fuente de luz, el tiempo nuevo de la Resurrección llena todo el año litúrgico con su claridad. El misterio de la Resurrección, en el que Cristo ha vencido a la muerte, penetra nuestro tiempo viejo con su energía poderosa hasta que todo le quede sometido.

Que Cristo ha resucitado significa que existe la fuerza que puede crear justicia y que de hecho

crea justicia. Este es el sentido de la expresión «este es el día en que actuó el Señor». Es decir, como afirma Benedicto XVI, «Dios Padre ha hecho justicia al amor inmolado de su Hijo hasta la Cruz. Por eso, el mensaje de la Resurrección no es tan sólo un himno a Dios, sino también un himno al poder de su amor, y por ello un himno al hombre, a la tierra y a la materia. Todo está salvado. Dios no permite que parte alguna de su creación caiga silenciosamente en el pretérito». Por eso, la resurrección de los muertos forma parte del contenido de la fe cristiana. La Pascua nos dice que el proyecto de Dios para una nueva humanidad ya está iniciado y está en gestación, y que se cumplirá. Hemos sido salvados: *in spe salvi*, «en esperanza hemos sido salvados», que es el título de la segunda encíclica de Benedicto XVI.

Si esta es la centralidad de la fiesta de Pascua en toda la espiritualidad cristiana y en el año litúrgico, sería muy deseable que todos los cristianos celebráramos esta fiesta el mismo día.

En el Concilio de Nicea (del año 325) todas las Iglesias se pusieron de acuerdo para que la Pascua cristiana fuera celebrada el domingo siguiente a la luna llena (14 del mes de Nissan) después del

equinoccio de primavera. La reforma del calendario en Occidente —el calendario llamado *gregoriano* debido al nombre del Papa Gregorio XIII— introdujo un desfase de unos cuantos días con el calendario oriental. Y esta es la razón de la diferencia en la fecha de la celebración. No obstante las Iglesias occidentales y orientales buscan actualmente un acuerdo a fin de celebrar de nuevo en el mismo día la Resurrección del Señor.

Ante la Pascua de este año de gracia de 2011, a pesar de los muchos sufrimientos que hallamos en nuestra sociedad, sobre todo a causa de la grave y persistente crisis económica y de las amenazas a la paz entre los pueblos, los cristianos, con humildad pero también con plena confianza en Dios, somos invitados a dar razón de nuestra esperanza, que no es otra que el mensaje de la Resurrección de Cristo. Nuestros hermanos, los cristianos de Oriente, en este día de Pascua se saludan con estas palabras: «¡Cristo ha resucitado!, ¡En verdad ha resucitado!».

¡A todos os deseo una santa y gozosa Pascua de Resurrección!

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona